

ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา
ศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7

จุฑารัตน์ อินทนู*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา ศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 175 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่า t -test และทดสอบการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวน One Way Analysis of Variance ผลการวิจัยพบว่า 1) ครูมีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา ศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2) ครูที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 ไม่แตกต่างกัน ทั้งโดยรวมและรายด้าน และ 3) ครูที่มีประสบการณ์สอนต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหาร โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นต่อการบริหารด้านการให้คำปรึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : 1) ความคิดเห็น 2) การแนะแนว

บทนำ

การศึกษาเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความเจริญก้าวหน้า เป็นกระบวนการที่ช่วยให้คนสามารถพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ได้ตลอดชีวิต ซึ่งโลกในปัจจุบันนี้มีความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยี มีการแข่งขันกันทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และการศึกษาตลอดเวลา เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการในการจัดการศึกษาให้เป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมในการดำรงชีพ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และกระบวนการเรียนรู้มุ่งสู่ปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมือง การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษา และส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ เคารพกฎหมาย ความเสมอภาคและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ของส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้และใฝ่เรียนด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง (กระทรวงศึกษา, 2551, หน้า 1) ซึ่งกระบวนการจัดการศึกษาดังกล่าว สถานศึกษามีบทบาทสำคัญในการเป็นแหล่งเรียนรู้ และเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลไปจนถึงระดับอุดมศึกษา การศึกษาจึงมีความสัมพันธ์กับสถานศึกษาทั้งในทางตรงและในทางอ้อม

การศึกษาจึงเป็นกระบวนการสำคัญที่ทำให้มนุษย์ได้พัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข บุคคลจึงจำเป็นต้องได้รับการศึกษาตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการในการจัดการศึกษาว่า ให้เป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ใฝ่รู้และใฝ่เรียนด้วยตนเองอย่างมีความสุข ในทำนองเดียวกัน ในหมวด 4 ที่ได้มีการบัญญัติไว้เกี่ยวกับแนวการจัดการศึกษาโดยได้กำหนดให้การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ

เรียนรู้และพัฒนาได้ โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาให้เป็นไปตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ โดยได้จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความถนัดความสนใจของผู้เรียน และคำนึงถึงความแตกต่าง ระหว่างบุคคลฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการเผชิญสถานการณ์ และการนำความรู้มาประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 , หน้า 11 – 12)

การแนะแนวได้เริ่มเข้ามามีอิทธิพลในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2491 โดยนักศึกษาของไทยที่ออกไปศึกษาต่างประเทศ ได้นำวิธีการแนะแนวเข้ามาเผยแพร่ จึงทำให้บุคคลในวงการการศึกษาของไทยได้เห็นความสำคัญของการแนะแนวจึงได้มีการพัฒนามาเรื่อยจนกระทั่งปี พ.ศ. 2496 กรมวิสามัญศึกษาร่วมกับองค์การยูนิเซฟ ได้จัดตั้งโครงการทดลองโรงเรียนแบบมัธยมแบบประสมขึ้นที่โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา การจัดตั้งครั้งนี้เป็นการจัดการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย และหลังจากนั้นได้มีการส่งเสริมให้มีการจัดการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา และได้จัดตั้งโครงการทดลองในโรงเรียนต่าง ๆ อีกจำนวน 9 โรงเรียน ปี พ.ศ. 2503 การจัดบริการแนะแนวได้รู้ดหน้าไปอย่างรวดเร็ว โดยหน่วยงานของกระทรวงศึกษาธิการ กรมสามัญศึกษา จัดสัมมนาเกี่ยวกับการแนะแนวโดยส่งบุคลากรไปศึกษาต่อ และโรงเรียนวัดสุวรรณาราม ธนบุรี จัดเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยส่งเสริมการแนะแนวโรงเรียนมัธยมวิสามัญต่าง ๆ ทางด้านกรมแรงงานได้ทำงานแนะแนวอย่างเป็นทางการ จัดบริการให้คำปรึกษาแก่ประชาชนที่มีปัญหาในการประกอบอาชีพและการเลือกอาชีพ จัดทำเอกสารเกี่ยวกับการแนะแนว และอาชีพออกเผยแพร่ นอกจากนี้ ยังจัดเจ้าหน้าที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ การเลือกอาชีพ การเตรียมตัวในการปฏิบัติงานแก่นักเรียนตามโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งให้เห็นถึงวิธีการที่เหมาะสมในการเลือกอาชีพ โดยต้องพิจารณาเกี่ยวกับลักษณะของอาชีพ และความต้องการของอาชีพชนิดนั้น รวมทั้งแหล่งที่จะไปสมัครงานสถานศึกษาต่าง ๆ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ โดยได้กำหนดแผนพัฒนางานแนะแนว ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2535 – 2539) เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนางานแนะแนวในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป แต่การดำเนินงานตามแผนพัฒนางานแนะแนว ระยะที่ 1 ยังจัดไม่เต็มประสิทธิภาพ และส่งผลต่อการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนอย่างเพียงพอ ในขณะที่สภาพสังคมและ

เศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดแผนพัฒนางาน
แนะแนว ระยะที่ 2 (พ.ศ. 2540 – 2544) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจะพัฒนาผู้เรียนทุก
ระดับชั้นให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ โรงเรียนต่าง ๆ ได้นำ
แผนพัฒนางานแนะแนว ระยะที่ 2 เป็นแนวทางในการพัฒนางานแนะแนวในโรงเรียน
ให้มีประสิทธิภาพต่อไป เมื่อแผนพัฒนาการแนะแนวระยะที่ 2 สิ้นสุดลง กระทรวงศึกษาธิการ
จึงได้กำหนดแผนพัฒนาการแนะแนว ระยะที่ 3 (พ.ศ. 2545 – 2549) โดยเน้นการแนะแนว
มิติใหม่ ซึ่งเป็นแนะแนวเชิงรุกที่มุ่งส่งเสริม พัฒนาและสร้างภูมิคุ้มกันที่มั่นคง โดยการมี
ส่วนร่วมและประสานงานจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนหรือผู้รับบริการ
ทุกกลุ่มเป้าหมาย ให้ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งเสริมให้เป็นคนดี คนเก่งและมี
ความสุข

ดังนั้น การบริหารงานแนะแนวในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า
สถานศึกษายังไม่เห็นความสำคัญของการแนะแนวในสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาเอง
ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับกิจกรรมหรืองานแนะแนวเท่าที่ควรนัก ปัญหาการดำเนินงาน
แนะแนวในสถานศึกษา ได้แก่ การบริหารงานแนะแนวยังไม่เป็นระบบ ไม่มีการกำหนด
บทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานให้ชัดเจนและยังขาดการประสานงานที่ดี ผู้บริหารมี
ความรู้ความเข้าใจและเจตคติที่แตกต่างกันไป และยังขาดผู้รับผิดชอบงานแนะแนวที่มี
คุณภาพและรู้เรื่องการแนะแนวโดยตรง การจัดการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนจึงมี
การปฏิบัติในระดับที่ต้องปรับปรุง ในขณะที่ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครูอาจารย์
ต้องการให้ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางและโรงเรียนขาดครูแนะแนวที่ปฏิบัติหน้าที่ โดยตรง
การปฏิบัติงานของฝ่ายแนะแนวทั้ง 5 ด้าน ยังไม่มีความสมบูรณ์จากสภาพปัญหา และ
ความสำคัญของการบริหารงานแนะแนวในสถานศึกษาดังได้กล่าวไปแล้ว ผู้วิจัยในฐานะ
ที่เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียน จึงมีความสนใจที่จะวิจัย
ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์ศรีอยุธยา
ที่ 10 ชุมพวง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7
เพื่อเป็นการประเมินผลของการดำเนินงานแนะแนวและนำไปปรับปรุงงานแนะแนว
ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 7 จำแนกตามเพศและประสบการณ์สอน

สมมติฐานของการวิจัย

ครูที่มีสถานภาพต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา ศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูของโรงเรียนศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 303 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 175 คน

ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศและประสบการณ์สอน ตัวแปรตาม ได้แก่ การแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง โดยมีขอบเขตเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่ 1) การบริหารงานด้านข้อมูล 2) การบริหารงานด้านสารสนเทศ 3) การบริหารงานด้านการให้คำปรึกษา และ 4) การบริหารงานด้านการจัดวางตัวบุคคล การบริหารงานด้านติดตามและประเมินผล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้การวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ตอนที่ 2 ข้อมูลเนื้อหาเกี่ยวกับการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา ศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลตอนที่ 1 วิเคราะห์โดยค่าแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. ข้อมูลตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. ข้อมูลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 7 จำแนกตามเพศ วิเคราะห์โดยใช้ t - test
4. ข้อมูลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 7 จำแนกตามประสบการณ์ ใช้การวิเคราะห์หาค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) หากมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะเปรียบเทียบค่าคะแนนเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ้ (Sheffe's Post hoc Comparison)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศหญิง และมีประสบการณ์สอนระหว่าง 11 – 15 ปี มากที่สุด
2. ครูมีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 7 โดยรวมอยู่ในระดับมาก
3. ครูที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 7 ไม่แตกต่างกัน ทั้งโดยรวมและรายด้าน
4. ครูที่มีประสบการณ์ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 7 โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความคิดเห็นต่อการบริหารด้านการให้คำปรึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

1. ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เพราะการบริหารงานแนะแนวถือเป็นภารกิจของผู้บริหารและครูในสถานศึกษาที่ต้องร่วมมือกันในการวางแผนการแนะแนวแก่นักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษาและครูมีความเข้าใจและความรู้ถึงจุดมุ่งหมายของการแนะแนวให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ รู้จักตัวเอง รู้จักโลกรอบตัว ด้วยกลวิธีและเครื่องมือต่าง ๆ สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองอย่างเหมาะสม มีการจัดทำระเบียบสะสมของนักเรียนทุกคนให้เป็นปัจจุบันเพื่อทราบถึงสภาพความเป็นอยู่พื้นฐานในการดำรงชีวิตของนักเรียนแต่ละคน เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนนั้นมาจากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันในแต่ละครอบครัว ชีวิตความเป็นอยู่อาจจะมีหลากหลายรูปแบบ ผู้บริหารสถานศึกษาและครูจึงให้ความสำคัญและจัดกิจกรรมการช่วยเหลือเป็นรายบุคคลเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดี การแนะแนวนั้นไม่ใช่หน้าที่ของครูแนะแนวในโรงเรียนเท่านั้นครูแนะแนวเป็นหน้าที่ครูประจำชั้นทุกคนด้วยครูประจำชั้นมีความใกล้ชิดกับเด็กนักเรียนในชั้นเรียนมากที่สุด จึงทราบถึงสภาพปัญหาของเด็กนักเรียนแต่ละคนเป็นอย่างดี ครูประจำชั้นเป็นทั้งครูแนะแนวในด้านของอาชีพ ด้านการศึกษาและด้านสังคมและส่วนตัว ครูประจำชั้นมีการสังเกตเด็กนักเรียนเป็นระยะ ๆ เมื่อพบการพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของนักเรียน ครูประจำชั้นใช้การสอบถามนักเรียน เมื่อพบปัญหาจากการสอบถามนักเรียนเป็นรายบุคคล จัดเก็บรวบรวมผลการเรียนของนักเรียนอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาและปรับปรุงด้านคุณภาพของนักเรียนให้ตรงจุดประสงค์นำไปสู่การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การเลือกประกอบอาชีพตามความสนใจของนักเรียน ผู้บริหารและคณะครูภายในสถานศึกษามีการจัดบริการสารสนเทศให้กับผู้เรียน ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการศึกษาในด้านที่หลากหลายกับนักเรียน เพื่อเป็นองค์ความรู้ของนักเรียนตลอดเวลา ผู้บริหารส่งเสริมการจัดป้ายนิเทศเกี่ยวกับการศึกษาอาชีพ ด้านส่วนตัวและสังคมส่วนรวมให้กับนักเรียน สร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียนในการตระหนักเกี่ยวกับความถนัด ความสนใจ บุคลิกภาพ สถิติปัญญา ที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพให้คำปรึกษา ให้คำปรึกษา ให้ข้อสนเทศแก่นักเรียนเกี่ยวกับอาชีพที่นักเรียนสนใจ ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในอาชีพนั้น ๆ อย่างลึกซึ้ง เพื่อสร้างความมั่นใจในการตัดสินใจเพิ่ม

มากขึ้น ผู้บริหารสถานศึกษาส่งเสริมการให้ความรู้กับนักเรียนเกี่ยวกับอาชีพที่มีอยู่ในท้องถิ่น เพื่อสร้างความรักและภูมิใจในท้องถิ่นกับนักเรียน ทั้งยังมีการจัดกิจกรรมชุมนุมกิจกรรมยามว่างให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละบุคคล สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มณฑิรา ชำเนตร (2551, บทคัดย่อ) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินงานและแนะแนวตามมาตรฐานการแนะแนวในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานแนะแนวตามมาตรฐานการแนะแนวในสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 โดยรวมและรายด้านมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของรัตนา เมืองจินดา (2553, บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของครูแนะแนวที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตราด ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตราด โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีเพศต่างกัน พบว่า มีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์เครือข่ายโรงเรียนที่ 10 ชุมพวง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7 โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน เป็นเพราะมีระบบบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ โดยมีการประสานงานที่มีทั้งผู้บริหาร ครู นักเรียนและผู้ปกครอง ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในระบบบริการแนะแนวของโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของมณฑิรา ชำเนตร (2551, บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินงานและแนะแนวตามมาตรฐานการแนะแนวในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารโรงเรียน/ผู้ช่วยผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนวและครูผู้สอนมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานแนะแนวตามมาตรฐานการแนะแนวในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3 เมื่อจำแนกตามอายุราชการ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของรัตนา เมืองจินดา (2553, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง การศึกษาความพึงพอใจของครูแนะแนวที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตราด พบว่า ครูแนะแนวที่มีเพศต่างกันมีความพึงพอใจต่อการบริหารงานแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตราด แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีประสบการณ์สอนต่างกัน พบว่า มีความคิดเห็นต่อการแนะแนวของผู้บริหาร โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงนำค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ไปทำการทดสอบโดยใช้วิธีเชฟเฟ พบว่า มีความคิดเห็นต่อการบริหารด้านการให้คำปรึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งอาจเป็นเพราะผู้บริหารให้ความสำคัญกับนักเรียนทุกคนโดยการจัดห้องสำหรับการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน แต่ยังขาดการส่งเสริมสนับสนุนให้ครูได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา ครูส่วนใหญ่ที่ไม่ใช่ครูแนะแนวจึงยังไม่มีทักษะในการให้คำปรึกษา ทั้งด้านการศึกษา ด้านอาชีพ ด้านส่วนตัวและสังคมแก่นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรพลย์ อริยะรัศมีทรัพย์ (2554, บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาปัญหาและความต้องการบริการแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาและครูที่มีสถานภาพแตกต่างกัน วุฒิการศึกษาต่างกัน และระดับความรู้ด้านการแนะแนวต่างกัน มีปัญหาในการบริการแนะแนวด้านบริการให้คำปรึกษา และด้านบริการจัดวางตัวบุคคลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งผู้บริหารสถานศึกษาและครูที่มีสถานภาพในการทำงานต่างกันและประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความต้องการในการบริการแนะแนวด้านบริการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นรายบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ผู้บริหารโรงเรียนควรให้การส่งเสริมและสนับสนุนกับการจัดกิจกรรมแนะแนว ดังกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้พบจากการวิจัย เป็นการนำผลการวิจัยไปใช้ในโรงเรียนตนเอง
2. ผู้บริหารโรงเรียนและครูแนะแนวควรส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ในการจัดบริการแนะแนว เพราะจะได้ทราบถึงสภาพปัญหาและช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้การจัดกิจกรรมแนะแนวมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาทักษะการบริหารงานที่มีผลต่อการบริหารงานแนะแนวในสถานศึกษา ศูนย์เครือข่ายโรงเรียนอื่น ๆ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 7
2. ควรศึกษารูปแบบการบริหารงานที่มีผลต่อการบริหารงานแนะแนว ในสถานศึกษา ศูนย์เครือข่ายโรงเรียนอื่น ๆ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษานครราชสีมา เขต 7

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). คู่มือการบริหารจัดการแนะแนว. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- _____. (2551). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- พรวลัย อริยะรัศมิทรัพย์. (2554). การศึกษาปัญหาและความต้องการบริการแนะแนว ของผู้บริหารสถานศึกษาและครูในโรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- มณฑิรา ชำเนตร. (2551). การดำเนินงานและแนะแนวตามมาตรฐานการแนะแนว ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏ อุบลราชธานี.
- รัตนา เมืองจินดา. (2553). การศึกษาความพึงพอใจของครูแนะแนวที่มีต่อการบริหาร งานแนะแนวของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดุสิต. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.